ΕΤΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. 174 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΙΟΥΛΙΟΥ 1881

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 15—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Η ΠΡΟΣΚΤΗΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ.

—

Ἡ κωμῳδία, εἰς ἣν πρὸ τριῶν καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν παριστάμεθα ἄναυδοι θεαταί—ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πληρωμῇ δυστυχῶς ἁδρᾷ εἰσιτηρίου—καὶ ἥτις ἤρχισε διὰ τῶν διθυράμβων τοῦ Ἀφεντούλη καὶ τῶν πατριωτικῶν ἀγορεύσεων τοῦ Φρεαρίτου, κατέληξε διὰ τῶν τηλεγραφημάτων τοῦ Σούτσου καὶ τῶν πολυσυλλάβων ἐπιθέτων τοῦ ἐπιστράτου κ. Παπαμιχαλοπούλου, τῶν δημοσιευθέντων ἐν τῇ *Ἐφημερίδι*.

Κατέληξεν ὅπως καταλήγουσιν ὅλαι οἱ ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Ταβουλάρη παριστανόμεναι κωμῳδίαι. Ὁ Κουμουνδοῦρος ἠρᾶτο ἐμμανῶς τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Θεσσαλίας. Ἡ μήτηρ Τουρκία δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ συναινέσῃ εἰς τὸ συνοικέσιον. Ὁ Κουμουνδοῦρος ἐφρύαξε καὶ ἠπείλησε πῦρ καὶ σίδηρον, καὶ προητοιμάσθη εἰς ἀπαγωγὴν καὶ βιασμόν. Ἡ Τουρκία θυμωθεῖσα ἐμανδάλωσε τὰς θύρας καὶ τῷ εἶπε—Κόπιασε! Ὁ Κουμουνδοῦρος τὰ ἐχρειάσθη καὶ κατέφυγεν εἰς τοὺς προξενητάδες. Οἱ γείτονες, αἱ Δυνάμεις, παρενέβησαν. Εἶπαν εἰς τὴν Τουρκίαν ὅτι εἶνε καλὸς γαμβρὸς ὁ Κουμουνδοῦρος. Εἶπον εἰς τὸν Κουμουνδοῦρον ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ πάρῃ καὶ τὰς δύο, Ἤπειρον καὶ Θεσσαλίαν. Ἂς πάρῃ τὴν μίαν καὶ ἓν τέταρτον καὶ κανεὶς δὲν θὰ εὑρεθῇ νὰ τὸν κατηγορήσῃ ἐπὶ διγαμίᾳ. Ὁ Κουμουνδοῦρος συνῄνεσε καὶ τὸ συνοικέσιον ἐτελέσθη. Παράνυμφοι ἦσαν τὸ *Ἐθνικὸν Πνεῦμα*, ἡ *Ἐφημερὶς* καὶ ὁ *Τηλέγραφος*, οἵτινες ἔψαλον τὰ ἐπινίκια καὶ συνεχάρησαν τοὺς νεονύμφους. Κατελήφθη τὸ Δημαριό, κατελήφθη τὸ Ἐπάνω-Πέτα, κατελήφθη ἡ Ἄρτα, καὶ δὲν κατελήφθη ἡ Πρεβέντα, διότι οἱ Τοῦρκοι εἶχαν ἀπλωμένα τὰ ρουχά των καὶ οἱ ἰδικοί μας δὲν εἶχον ποῦ νὰ πατήσουν. Ἀνήφθησαν τινα κηρία εἰς τὰ Ὑπουργεῖα καὶ τὰ ξενοδοχεῖα. Οἱ μάγκαι ἐπώλησαν ἔκτακτα παραρτήματα. Ὁ κ. Παχὺς ἔρριψε πυραύλους τινάς, ὁ δὲ κ. Ταβουλάρης παρέστησε πρὸς τιμὴν τῆς Ἄρτας, εὐτυχὴς λογιζόμενος κτλ.

Καὶ οὕτω ἡ κωμῳδία ἐτελείωσε.

Plaudite, cives.

* *
*

Τὸ Ἑλληνικὸν βασίλειον λοιπόν, ὅπερ μέχρι τοῦ νῦν ἠρίθμει ἓν ἑκατομμύριον καὶ ἑξακοσίας χιλιάδας, ἀριθμεῖ τώρα δύο ἑκατομμύρια σωστὰ ἀνδραπόδων.

Ἡ Γεωγραφία σφάλλεται λέγουσα ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔχει κτηνοτροφίαν. Οὐδέποτε χώρα ἐξέθρεψε τόσα κτήνη, ὅσον ἡ σεβαστὴ πατρὶς τοῦ Μιλτιάδου καὶ τοῦ Σαμοθράκη.

Τὸ ὑπήκοον τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, οὐδ' αὐτὸς ὁ Κυβιέρος θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ ἀναγάγῃ εἰς τὴν τάξιν τῶν διπόδων. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος κατὰ τοῦτο εἶνε παρόμοιος πρὸς τοὺς βασιλεῖς τῶν παναρχαίων χρόνων. Βασιλεὺς βόσκων ποίμνια κτηνῶν.

Τὰ κτήνη ταῦτα κείρονται, ἀμέλγονται, σφάζονται ἀγογγύστως. Ἂν ἔχωσι τὴν φωνήν, τὴν ἔχουσι μόνον ὅπως ἀποδεικνύωσιν ἡλίκη διαφορὰ μεσολαβεῖ μεταξὺ κτήνους καὶ λογικοῦ ὄντος. Ἂν ἐδόθη αὐτοῖς τοῦ λόγου τὸ χάρισμα ἐδόθη ὅπως ἀσωτεύωσιν αὐτὸ εἰς ἐμετικὰ ἄρθρα ὅπως σκοτίζωσι μὲ ἠχηροὺς καὶ κενοὺς λόγους τὰ . . . . ὦτα τοῦ πλησίον. Οὐδείς ποτε παλμὸς ἀληθῶς εὐγενὴς, οὐδεμία ἀνδρικὴ ἀπόφασις ἠλέκτρισε τὸν νόθον ἐκεῖνον καὶ ἐκνευρισμένον χαρακτῆρα. Εἴδατέ ποτε ὄνου μεγαθυμίαν ἢ θαρραλεότητα προβάτου; Κύπτει τὴν κεφαλὴν περιδεῶς, προσφέρει τὰ χείλη εἰς τὸν φιμὸν καὶ τὰ νῶτα εἰς τὴν ῥάβδον, καὶ ἄγεται καὶ φέρεται εὐπειθῶς, καὶ τρώγει ἄχυρον ἐν ἀγαλλιάσει, εὐτυχὴς διότι εὗρε κύριον. Ἀδιάφορον τίς καὶ ὁποῖος εἶνε ὁ κύριος οὗτος. Θέσατε τὸν τυχόντα ἀγροῖκον ὑπενωματάρχην τῆς χωροφυλακῆς, δότε αὐτῷ βούνευρον ἀνὰ χεῖρας, καὶ θὰ ἴδητε ὅτι εἶνε ἱκανὸς νὰ κυβερνήσῃ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοῦ Ταινάρου μέχρι τοῦ Πίνδου.

Ἔχουσιν ὀρέξεις χοίρου καὶ σκέψεις βοός. Αἰδὼ δὲν ἔχουσιν. Ἂν δὲν ἐφεύρισκεν ὁ Ἀδὰμ τὰ φύλλα τῆς συκῆς, δὲν ἦτο κίνδυνος νὰ τὰ ἐφεύρωσιν οἱ Ἕλληνες. Οἱ κύνες οὐροῦσιν ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου· οἱ Ἕλληνες ἐκλέγουσι βουλευτὴν τὸν Νικολόπουλον, καταδικασθέντα ὡς καταχραστὴν τῶν δημοσίων.

* *
*

Ὅσα γράφω, δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἶνε εἰκών, οὐδὲ κἂν silhouette δὲν εἶνε. Εἶνε διεσπαρμέναι ἰδέαι εἰκῇ κα

ὡς ἔτυχε ῥιπτόμεναι ἐπὶ τοῦ χάρτου. Σκοπεύω βραδύτερον νὰ γράψω τοῦ Ἕλληνος τὸν χαρακτηρισμὸν πλέον εὐσυνειδήτως καὶ πλέον ἐμπεριστατωμένως.

Ὅ,τι ὅμως μὲ ἐξέπληξε πάντοτε ἦτο ἡ ἀνήκουστος αὐτοῦ ἐλαφρότης. Ἀγνοῶ ποῖον εἶνε ἐλαφρότερον ἐκ τῶν δύο μεταξὺ Ἕλληνος καὶ κισσήρεως. Οὐδέποτε ἐξετάζει τὴν οὐσίαν· ἀρκεῖται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, εἰς τὸν φλοιόν. Τὸ στιλπνὸν χρῶμα τὸν ἐξιππάζει, τὸν ἀποθαμβοῖ. Ὁμοιάζει τοὺς ἀγρίους τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ὠκεανίας· προτιμᾷ τὴν κεχρωματισμένην ὕελον τοῦ ἀδάμαντος. Ἀγαπᾷ τὰς κενὰς λέξεις καὶ τὰς ἀφῃρημένας ἐννοίας, ἁρπάζεται δὲ παρευθὺς εἰς τὴν πρώτην κραυγήν. Δοκιμάσατε ν' ἀνακράξητε ἐν τινι κηδείᾳ αἴρνης «ζήτω ὁ ἀποθανών.» Δέκα τοὐλάχιστον ἐκ τῶν παρακολουθούντων αὐτὴν θὰ σᾶς μιμηθῶσιν.

* * *

Ὅτε τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην εἶδον εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος φῶτα καὶ πυραύλους καὶ πλῆθος θορυβοῦν καὶ ἑορτάζον, ἠρώτησα τί συνέβη καὶ διατί τόση χαρά.

Μὴ ἀπέθανεν αἴρνης ὁ Κουμουνδοῦρος, μὴ ἐφονεύθη ὁ Τρικούπης, μὴ ηὐτοχειριάσθη ὁ Δεληγιάννης;

Οὐδὲν ἐξ ὅλων τούτων, κατελήφθη ἡ Ἄρτα.

Διὰ τοῦτο ἑορτάζουν λοιπὸν οἱ Ἀβδηρῖται, διότι καὶ ἄλλα ἀκόμη ἀνδράποδα προστίθενται εἰς τὴν ποίμνην;

Διὰ τοῦτο θὰ ἐλαφρωθῶσιν ἕνεκα τῶν νέων προσελθόντων καὶ θὰ παρέχωσιν ὀλιγώτερον γάλα καὶ μαλλίον;

Ἀπεναντίας θὰ ἐπιβαρυνθῶσι.

Μὴ ὁ κύριος των ἔσεται ἠπιώτερος;

Ἀπεναντίας ἔσεται ἐπὶ μᾶλλον ἄπληστος καὶ σκληρός.

Μὴ θὰ ἐκλίπωσιν οἱ λύκοι;

Ἀπεναντίας θὰ πολλαπλασιασθῶσιν, διότι ὁ πληθυσμὸς θὰ τοὺς ἑλκύσῃ.

Μὴ ἡ βοσκὴ θὰ καταστῇ ἀφθονωτέρα;

Ἀπεναντίας θὰ ἐλαττωθῇ, αὐξανομένου τοῦ ἀριθμοῦ.

Λοιπόν;

Τί λοιπόν;

Πείραμε τὴν Ἄρτα, παππαροῦνά μου!

Καὶ τόσον φθάνει διὰ ν' ἀναφθῶσι λαμπάδες ἀναστάσιμοι, διὰ νὰ γραφῶσι διθύραμβοι εἰς τὰς ἐφημερίδας, διὰ νὰ δακρύσωσιν ἐκ συγκινήσεως οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν πατριωτῶν, διὰ νὰ καῶσι πυροτεχνήματα.

Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ, ἀλλ' ἐγὼ θὰ ἐτοποθέτουν ἀνημμένην τὴν μόνην λυχνίαν τοῦ πετρελαίου ἣν κατέχω πρὸ τοῦ παραθύρου μου, μόνον τότε, ὅτε θὰ ἐπήρχετο ἡ ὄρεξις εἰς τὸν κ. Βοῦρον Δεκόζην νὰ μοὶ δωρήσῃ τὰς 100 χιλιάδας φράγκων, ἃς ἐκέρδησεν εἰς τὸ λαχεῖον.

Τότε τοὐλάχιστον δὲν θὰ ἔκλαιον τὸ ἔξοδον!

* * *

Οὐδὲ προφήτης εἶμαι, οὐδὲ υἱὸς προφήτου, ἀλλὰ δὲν χρειάζεται νὰ ἔχῃ τις καὶ τὰ ἑπτὰ χαρίσματα τοῦ Παναγίου Πνεύματος ὅπως προΐδῃ τὰ συμβησόμενα ἐν μέλλοντι οὐχὶ ἀπωτάτῳ.

Ἐν τῷ πολλῷ οὐκ ἐστι τὸ εὖ καὶ μάλιστα ὅταν τὸ πολὺ τοῦτο ᾖνε διεφθαρμένον, καὶ σαπρὸν μέχρι μυελοῦ ὀστέων.

Ἡ αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ, ἥτις συνεπάγεται εἰς κράτη εὐνομούμενα κατὰ τὴν ἐπιστήμην μυρία εὐεργετήματα, ἐνταῦθα ἐν τῇ λύμῃ ταύτῃ θὰ συνεπαγάγηται νέας πληγὰς Φραώ. Εἶνε τοῦτο μαθηματικὸν ἀξίωμα αὐταπόδεικτον. Μήτοι ἡ γάγγραινα σταματᾷ διότι τὸ σῶμα εἶνε μεγάλον;

Αἱ πρόσοδοι τῶν νέων ἐπαρχιῶν δὲν θὰ ἰσοφαρίσωσι ποτὲ μὲ τὰ ἔξοδα τῆς διοργανώσεως καὶ συντηρήσεως αὐτῶν καὶ μάλιστα ἐν χερσὶ Κουμουνδούρου. Ἔπειτα ὁ Βαλτινὸς καὶ ὁ Μαυρομιχάλης θὰ κατασκευάζωσι στρατιώτας, ὁ Μπούμπουλης θὰ κατασκευάζῃ πλοῖα καὶ τορπίλλας, διὰ νέας σκιαμαχίας. Ὁ Κουμουνδοῦρος θὰ κατασκευάζῃ νομάρχας καὶ ἐπάρχους· ὁ Παππαμιχαλόπουλος κλητῆρας, ὁ Ρικάκης εἰρηνοδίκας, ὁ Ἀθανασιάδης τελωνοφύλακας. Οἱ Δωριεῖς τῆς Πελοποννήσου οἱ ἄλλοτε ποιήσαντες τὴν κάθοδον, τώρα θὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν ἄνοδον εἰς τὴν παλαιὰν αὐτῶν πατρίδα. Οἱ φόροι τῶν 400 ἑκατομμυρίων τῶν δανείων θὰ μᾶς πνίξωσιν. Ἀποζημιώσεις, ἀμοιβαί, συντάξεις, βοηθήματα.

Ἄθροισις. Ὁ προϋπολογισμὸς τῶν ἐξόδων θὰ τετραπλασιασθῇ ἢ θὰ πενταπλασιασθῇ, ἐνῷ τὰ ἔσοδα θ' αὐξηθῶσι μόλις κατὰ τὸ ἓν τρίτον.

Καὶ τότε οἱ σοφοὶ οἰκονομολόγοι μας, ὁ Σωτηρόπουλος, ὁ Σιμόπουλος, ὁ Ἀθ. Πετιμεζᾶς θὰ καταφύγωσιν εἰς τοὺς φόρους. Ὁ φόρος του θεάτρου θ' ἀνέλθῃ εἰς 3 δραχμὰς, ὁ φόρος τοῦ σιδηροδρόμου εἰς 2 δραχμάς. Καὶ ἐπειδὴ θὰ ἐξαντλήσωσιν ὅλα τὰ μέσα θὰ προχωρήσωσι καὶ εἰς τὰ λοιπά. Θὰ τεθῇ φόρος καφενείου, φόρος περιπάτου, φόρος εὐκοιλιότητος, φόρος καθαροῦ ἀέρος, φόρος σκέψεως, φόρος ἐλπίδων. Καὶ ἰδοὺ ᾧ τινι τρόπῳ ἐφαρμοσθήσεται τὸ νοόμετρον τοῦ Κασιμάτη.

Καὶ ἂν δὲν μᾶς φέρωσι τὰς προσόδους των, μὴ κἂν θὰ μᾶς φέρωσι τὰ φῶτά των οἱ ἀδελφοί μας Θεσσαλοὶ καὶ Ἠπειρῶται;

Οὔτε τοῦτο. Ἡ κακοδιοίκησις δὲν θὰ ἐκλίπῃ. Ὁ πονηρὸς γέρων τῆς Μεσσηνίας δὲν θ' ἀφήσῃ τοὺς χαλινούς. Ὅτε χαλαρωθῇ ἡ χεὶρ του θὰ τοὺς ἀναλάβῃ ὁ Τρικούπης, μετὰ τοῦτον θὰ ἔλθῃ ὁ Δηλιγιάννης, καὶ πρὸ αὐτοῦ ἴσως ὁ Καραπάνος.

Νέος Λέπιδος οὗτος, ζάπλουτος ὡς ἐκεῖνος, θὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν τριανδρίαν, ἄγων ἀγέλην πεντήκοντα νέων βουλευτῶν, οὓς ἠγόρασεν ἀντὶ εὐτελοῦς τιμῆς καὶ πωλεῖ ἀντὶ ἀδρᾶς, καὶ ἡ Ἀθιγγανικὴ αὐτοῦ μορφὴ θὰ διαλάμψῃ ἐν τῷ Βουλευτηρίῳ μεταξὺ τοῦ νεκρομάντεως τῆς Μεσσηνίας καὶ τοῦ Κουακέρου τοῦ Μεσολογγίου.

Ἐνθυμήθητε τὴν Ἑπτάνησον. Ὅλοι προσεδόκων ἀνάστασιν νεκρῶν ἐξ αὐτῆς ἥτις ἐπιπλέον τότε ηὐνομεῖτο καὶ ηὐημέρει.

Τί ἔστειλεν αὐτή; Ἀντὶ νὰ στείλῃ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἔστειλε τὸν υἱὸν τῆς ἀνομίας. Ἔστειλε *στίφος μπεμπέδων* καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Δομβάρδον.

Ἕνα, ἀλλὰ λέοντα!

* * *

Καλὲ, δὲν ἐμάθατε ἀπὸ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα ὅτι οἱ καλοὶ καρποὶ τιθέμενοι ἐγγὺς σεσηπότων, φθείρονται καὶ αὐτοί;

Ἀχ! πῶς θὰ ἐπεθύμουν ἡ πατρίς μου νὰ εἶχε μόνον εἴκοσι χιλιομέτρων τετραγωνικῶν ἔκτασιν, καὶ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς ἕνα Γάρφιλδ τοὐλάχιστον, ἂν ὄχι ἕνα Βασιγκτῶνα!

Πῶς θὰ ἐχαιρόμην ἂν ἔβλεπον τοὺς συμπολίτας μου κατεδαφίζοντας τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Σίνα, σβεννύντας τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς τοῦ Φαλήρου, καίοντας τὰς Ἀγαθεγγελικὰς προφητείας τῆς Μεγάλης Ἰδέας, καὶ ἀρχίζοντας τὸ μάθημα τοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ τὴν ἀλφάβητον.

Ἀλλὰ ποῦ;

Ἂν ὁ Πεισίστρατος κυβερνᾷ τὰς Ἀθήνας, σημεῖον ὅτι αἱ Ἀθῆναι τὸν ἀνέχονται καὶ τὸν θέλουν.

Δὲν χειροκροτῶ τὸν Βροῦτον φονεύοντα τὸν Καίσαρα, διότι ἐπεθύμουν νὰ ἔβλεπον αὐτὸν πρότερον φονεύοντα πεντήκοντα τοὐλάχιστον Ρωμαίους, οἵτινες προσεκύνουν τὸν Καίσαρα ὡς Θεόν.

Τελευτῶ ἐδῶ, διότι ἐκουράσθην· ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθω, διότι ἂν θέλωμεν νὰ διορθωθῶμεν πρέπει κἂν νὰ λέγωμεν φανερὰ τὰς ἀσχημίας μας. Ἂν σᾶς ἀρέσκῃ τὸ παρὸν προανάκρουσμα, ἐπιστρέφετε καὶ εἰς τὴν συμφωνίαν.

Omnia verba suis locis optima; etiam sordida dicuntur proprie, λέγει ὁ Κουϊντιλιανός.

Καὶ μὰ τὸν Θεὸν, καλλιτέρα ἐποχὴ ταύτης δὲν ὑπάρχει διὰ νὰ τὰ εἴπωμεν. Καιρὸς νὰ πλύνωμεν τὰ ἄπλυτά μας, διότι ὅλοι ἐγείναμεν Φερεκύδαι.

Ego.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Γνωρίζετε ὅτι ἡ *Ὥρα* συντάσσεται ὑπὸ μιᾶς ἐξανδρίας, ἐχούσης ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς τὸν ἡγέτην. Ἡ ἐξανδρία αὕτη δὲν ἔχει ἰδίαν θέλησιν, οἵαν ἔχει καὶ ὁ ἔσχατος διαφορογράφος τοῦ *Τηλεγράφου* ἢ τῶν *Ἡμερησίων Νέων*. Ὁ ἡγέτης εἶναι ὄχι ὁ διδάσκαλος, ἀλλὰ ὁ γραμματοδιδάσκαλός των. Ὑπαγορεύει ἐν ἀρχῇ πάσης ἑβδομάδος, ἐνίοτε καὶ δεκαπενθημερίας, αὐτοὶ δὲ—ἡ Ἐξανδρία—ὀφείλουν νὸ τὸ ἐπαναλάβωσιν εἰς τὰς ἑξ ἡμέρας τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ἔπλασε διὰ νὰ γράφωσιν ἐξ *μπέμπεδες* ἐξ ἄρθρα τῆς *Ὥρας*. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται πῶς ὅταν ἀναγνώσῃς τὴν *Ὥραν* τῆς Δευτέρας ἔχεις ἤδη προαναγνώσει τὰς *Ὥρας* μέχρι τοῦ Σαββάτου. Τὸ μάθημα εἶναι τὸ ἴδιο, οἱ μαθηταὶ μόνον διαφέρουν κατὰ τὴν φωνὴν, ἄλλων μὲν ὀξεῖαν, ἄλλων θρηνώδη καὶ κατὰ τὴν στάσιν, τῶν μὲν σεμνὴν, τῶν δὲ ἀναιδῆ. Οὕτως ἡ ὑπόθεσις τὴν ὁποίαν κατὰ τὸ ἑξαήμερον πραγματεύονται μεταβάλλονται εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν νεκρόν, αὐτοὶ δὲ εἰς ῥήτορας ἐπιταφίους λέγοντας τὰ αὐτὰ πράγματα διαφοροτρόπως.

Ἐπληρώθη καὶ ἡ δευτέρα δόσις τοῦ ἐνοικίου πρὸς τοὺς ἰδιοκτήτας τῆς βασιλικῆς ἐπαύλεως ἐν Φαλήρῳ, προσενεχθέντος αὐτοῖς καὶ δευτέρου γεύματος. Ἀγνοοῦμεν ἂν ὑπάρχῃ καὶ τρίτη δόσις.

Ἡ κατὰ δόσεις αὕτη πληρωμὴ δὲν γίνεται δι' ἔλλειψιν μετρητῶν, ἀλλ' ἐκ φιλανθρωπίας ἵνα μὴ παρασκάσουν οἱ Κεχαγιάδες πληρονώμενοι μιᾶ καὶ καλὴ εἰς ἓν μόνον γεῦμα.

Εὐχαρίστως εἴδομεν ὅτι εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Βύρωνος ἐπιτροπὴν ὁ φιλότιμος νέος κ. Ἀλκιβιάδης Καμπᾶς προσέφερεν ἓν πέντε κ' ἕξηντα ἐκ τοῦ ὑστερήματος αὐτοῦ. Τοιοῦτοι νέοι μόλις ἀποζῶντες ἐκ τοῦ ἱδρῶτος τῆς ἐργασίας των καὶ ὅμως συντελοῦντες καὶ ὑπὲρ δημοσίων σκοπῶν εἶναι ἄξιοι πάσης ἐνθαρρύνσεως.

Ὁ ποιήσας τὸ θαῦμα τῶν ἡμιόνων δὲν εἶναι ὁ Bachίλης Μελᾶς, ἀλλ' ὁ Μιhαλάκ;ας Μελᾶς, περὶ οὗ εἴχομεν καλλιτέραν ἰδέαν. Ἐν τούτοις scripta manent.

Ἡ *Βαβυλωνία* ἐχρησιμεύσε πάλιν ὡς ἠφαίστιον δι' οὗ ἐξερράγη τόση θερμὴ λάβα γελώτων καλύψασα τὴν μεγάλην πλατεῖαν τοῦ Ὀλυμπιείου. Περὶ τὰ χαράγματα ὤφθησαν ὁ κ. Παῦλος Δάμπρος μετημφιεσμένος εἰς γέροντα τοῦ Ἡμηττοῦ καὶ ὁ Ἀθανάσιος Ῥουσόπουλος συλλέγοντες παραλλήλως τὴν λάβαν αὐτὴν διὰ νὰ κατασκευάσουν διάφορα *γελαστὰ* κοσμήματα, ὡς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἡ ἰταλικὴ βιομηχανία πλάττει ἐκ τῆς λάβας τοῦ Βεσουβίου.

Ἡ *Βαβυλωνία* καὶ ὡς κωμῳδία καὶ ὡς ἐκτέλεσις προσλαμβάνει τύπον καθαρῶς ἐθνικὸν, διὰ τοῦτο ἴσως εἶνε τὸ μόνον ἔργον τὸ ὁποῖον περιστάνε: μετὰ τόσης τέχνης ἡ ἑταιρία Ταβουλάρη. Εὐτυχῶς λείπουν καὶ γυναικεῖα πρόσωπα καὶ οὕτω δὲν ἔχομεν παρατονίας.

Ὁ Νικηφόρος καὶ ὁ Σπῦρος Ταβουλάρης δὲν *γίνονται*, ἀλλὰ *εἶνε* ἀνατολίτης καὶ ἀστυνόμος. Καὶ ὁ Καρδοβίλλης δὲ ὡς Κύπριος καὶ ὁ Νιόνιος ὡς ἀνατολίτης καὶ σχεδὸν πάντες οἱ ἄλλοι ἀπετυπώθησαν ὡς φωτογραφίαι εἰς τοὺς χαρακτῆράς των.

Καὶ οὕτω ἡ παράστασις τῆς *Βαβυλωνίας* μεταβάλλεται εἰς ἀληθῆ ἐθνικὴν πανήγυριν. Καὶ ἔπρεπε νὰ ἔχωσι τόσην εὐφυΐαν οἱ διευθύνοντες τὸν θίασον ὥστε τὴν ἑσπέραν τῆς φωταψίας ἀντὶ τῆς *Πατρίδος* τοῦ Σαρδοῦ νὰ παραστήσουν τὴν *Βαβυλωνίαν* τοῦ Βυζαντίου. Θὰ ἱκανοποιεῖτο δὲ καὶ πάλιν ἡ γαλλομανία τοῦ θιάσου, διότι ὁ κ. Ταβουλάρης γαλλιστὶ ἀναγγέλλει καὶ αὐτὴν τὴν *Βαβυλωνίαν*, ὡς Babylonie!

Ὁ γράψας τὴν ὡραιοτάτην, τὴν μοναδικὴν αὐτὴν κωμῳδίαν Βυζάντιος ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς ψιάθου. Ἡ δὲ χήρα του, ὡς πληροφορούμεθα, τήκεται ἐν τῷ πτωχοκομείῳ. Δὲν θὰ ἦτο ἔργον δικαιοσύνης ἂν ἡ Ἑταιρία προώριζε μέρος τῆς ἑξ ἑκάστης παραστάσεως τῆς Βαβυλωνίας ὑπὲρ τῆς ἀτυχοῦς χήρας, προετοιμάζουσα καὶ δι' αὐτὴν ὀλίγας στιγμὰς ψυχικῆς ἀνακουφίσεως;

Αὕτη ἡ ἐκ μέρους τῆς Ἰσπανικῆς Ἀκαδημίας εἰδικὴ διανομὴ εἰς τοὺς κ. κ. Καμπούρογλον, Βλάχον, Πανταζίδην καὶ Παπαρρηγόπουλον μεταλλίου χαλκοῦ δὲν τοὺς κάμνει ὀλίγον βραβευμένους χαλκοπροσώπους;

Οἱ ὑποκριτικώτεροι ἐξ αὐτῶν θὰ ἐπροτίμων νὰ ἐβραβεύοντο ἐκ γενεκὲ ὡς γενεκέδες!

Εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον θέλομεν δημοσιεύσει ἀδελφικὰς συμβουλὰς πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς Ἄρτας τοῦ κ. Θεοδ. Γενναίου Κολοκοτρώνη, ἑνὸς τῶν ἑπτὰ μελῶν τῆς κατὰ τὸ 1854 ἐν Ἠπείρῳ ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΠΑΝΟΣ.

Ἀναστήματος λίαν ὑψηλοῦ, μελάγχρους μᾶλλον, ἰσχνὸς, ὀστεώδης, φέρων πώγωνα βραχὺν, ἀραιόν, μιζοπόλιον. Οἱ πόδες του ὀρθοῦνται εὐθυτενεῖς ὡς πάσσαλοι, λιπόσαρκοι δὲ καὶ μακροὶ ὡς πόδες πελαργοῦ. Ἡ ἔκφρασις τῆς μορφῆς του εἶναι ἀγροῖκος, βλοσυρά, ἔχει βλέμμα κυνὸς μολοσσοῦ. Ὀλίγον ἂν ὁμιλήσῃς μετ' αὐτοῦ, καταλαμβάνεσαι ὑπὸ δέους· ἡ στυγνὴ καὶ σκελετώδης ἐκείνη ὄψις ἔχει τι τὸ ἀπαίσιον· νομίζεις ὅτι εἶναι νεκροθάπτης πλουτίσας ἐκ τυμβωρυχίας. Ἐπιτηδεύεται τρόπους ἀριστοκρατικοὺς, ἀλλ' ἡ φυσικὴ αὐτοῦ ἀγένεια εἶναι καταφανής. Καθεὶς βλέπει ἐν αὐτῷ *σιμιτοποιὸν* μετημφιεσμένον. Δὲν κατορθοῖ ν' ἀποδιώξῃ τὴν περιβάλλουσαν αὐτὸν ἀτμόσφαιραν τῆς χυδαιότητος. Ὑπὸ τὸν ἐξωτερικὸν τῆς ἐπιτηδεύσεως φλοιὸν καταφαίνεται ἀγενὲς κρόμμυον μαγειρείου, μεταφυτευθὲν βιαίως ἐντὸς χειμερινοῦ ἀνθοκομείου. Θὲς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ κίδαριν· θὰ φανῇ ἀμέσως Κιρκάσιος. Περίβαλε αὐτὸν σαρίκιον· θὰ παρουσιασθῇ ἀγριωπὸς σοφτᾶς. Θὲς αὐτῷ πιλίκιον στρατιωτικόν· θὰ φανῇ ὁ ἀπεχθέστερος τῶν ἀστυνομικῶν κλητήρων. Δάνεισον αὐτῷ πτερὰ ἂν θέλῃς καὶ τίλλον ὀλίγον τῆς κεφαλῆς του τὰς τρίχας· θὰ ἔχῃς ἐνώπιόν σου κολοσσὸν γύπα.

* * *

Εἰς τὴν παρομοίωσιν αὐτὴν μένομεν, ἐνθυμούμενοι παλαιὰς σελίδας τῆς φυσικῆς ἱστορίας, καθ' ἃς ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ λαιμὸς τοῦ γυπὸς οὔτε τρίχας ἔχουσιν οὐδὲ πτερὰ, διότι οὕτω μόνον ἀφόβως δύνανται νὰ βυθίζωσι τὴν κεφαλὴν αὐτῶν ἐντὸς τοῦ βορβόρου καὶ τῶν θνησιμαίων ὅπου ἀναζητοῦσι τροφήν.

Ὁ κ. Καραπάνος ἐὰν ἦτο βέβαιος ὅτι ἐντὸς βορβόρου θ' ἀνεύρισκεν ὀλίγα δράμια χρυσίου, βεβαίως θὰ ἔχωνε καὶ τὸν λαιμὸν καὶ τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἀνασύρῃ αὐτὸ ὅπως ἐχώθη μέχρι λαιμοῦ ἵνα ἀνασκάψῃ τὰς ἀρχαιότητας τῆς Δωδώνης. Ἐπίσης δὲν θὰ ἐδυσκολεύετο νὰ ἐξετάσῃ *αὐτοπροσώπως* ἐντὸς θνησιμαίου, ἂν ἐγνώριζεν ὅτι ἐντερόν τι αὐτοῦ κρύπτει ἀδάμαντα!

Ἐὰν ἔζη ἐν Ἀμερικῇ θὰ ἐγίνετο χρυσωρύχος καὶ θὰ μετέβαινεν εἰς Καλλιφορνίαν. Ἐὰν ἦτο Ἑβραῖος, θὰ ἦτο ρακοσυλλέκτης καὶ θὰ προήγετο εἰς τοκογλύφον. Ἐὰν ἦτο Μωαμεθανὸς, θὰ ἦτο Κιρκάσιος καὶ θὰ ἐσκύλευε νεκροὺς καὶ ζῶντας. Ἐὰν ἦτο ἄγριος, θὰ ἦτο ἀνθρωποφάγος καὶ θὰ ἐμέθυεν πίνων αἷμα. Εὐτυχῶς ἐγεννήθη Ἕλλην καὶ πρὸς πλουτισμὸν ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐθεσπάσθη λοιπὸν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ παρασίτου, προσεκολλήθη παρ' ἰσχυρῷ καὶ ὁ ἰσχυρὸς οὗτος ἦν ὁ νῦν πενθερός του, ὁ Χρηστάκης Ζωγράφος.

* * *

Ὁ Χρηστάκης Ζωγράφος δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὁ ῥίπτων τὰ χρήματα διὰ τοῦ παραθύρου. Ὁ Καραπάνος, πτωχὸς δικηγορίσκος ἄνευ ὑποθέσεων, ἄρτι ἐπανελθὼν ἐξ Ἀθηνῶν, ὅπου ἔκαμε τὰς σπουδάς του μεθ' ὅλης τῆς πρὸς ἠπειρώτας ἁρμοζούσης γλισχρότητος, ἠδύνατο αἰῶνας νὰ εἶναι προσκεκολλημένος εἰς τὸν Ζωγράφον, οὔτε πτωχότερος θὰ ἐγίνετο, οὔτε πλουσιώτερος. Ὅλα τὰ ψάρια δὲν συλλαμβάνονται μὲ τὸ αὐτὸ δόλωμα καὶ ὁ Χρηστάκης δὲν ἦτο εἷς τῶν συνήθων ἰχθύων. Ὁ Καραπάνος ἠδύνατο νὰ τὸν ὑπερβαίνῃ εἰς τὰ γράμματα, νὰ γνωρίζῃ νὰ γράφῃ καὶ νὰ ὁμιλῇ ἐπιμελέστερον, νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ φάγῃ ὅλην τὴν Τουρκίαν, εἰς μία βοοκιὰ νὰ καταπίῃ ἕνα μιναρὲ, νὰ αἰσθάνηται ἐν ἑαυτῷ ἀνεξάντλητον σθένος ἀσυνειδησίας, ἥτις εἶναι τὸ πρῶτον κεφάλαιον διὰ πᾶσαν χρηματιστικὴν ἐπιχείρησιν ἐν Τουρκίᾳ. Ὅλα αὐτὰ δὲν ἐμπόδιζον ὥστε ὁ μὲν Χρηστάκης νὰ εἶναι πλούσιος, ὁ δὲ Καραπάνος πτωχός· μεταξὺ δὲ πτωχοῦ καὶ πλουσίου δὲν ὑπάρχουσι κοινὰ συμφέροντα, ἐνῷ τὸ ὄνειρον τοῦ Καραπάνου ἦτο νὰ γίνωσι κοινὰ τὰ συμφέροντα αὐτοῦ καὶ τοῦ Χρηστάκη.

Δι' ἑνὸς καὶ μόνου μέσου ἦτο δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὄνειρον· νὰ συνδεθῶσιν οἱ δύο δι'ἀγχιστείας, ὁ εἷς νὰ ὀνομασθῇ πενθερὸς, ὁ ἄλλος γαμβρός· νὰ συνδέσῃ τοὺς δύο εἷς ἔρως, ἓν φίλτρον· καὶ οὕτω ὁ Καραπάνος νὰ παρουσιάζηται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Χρηστάκη υἱός· νὰ καταπέσῃ ἡ φραγὴ τῆς δυσπιστίας· νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν οἰκογένειαν, διὰ νὰ παρεισαχθῇ εἰς τὸ ταμεῖον· νὰ ἀκουμπήσῃ κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τῶν χρυσῶν αὐτοῦ κλειθρων τὸν ὄνυχά του μόνον, ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον μετ' ὀλίγα λεπτὰ θ' ἀποκόψῃ διὰ ψαλίδος· καὶ νὰ πεισθῇ περὶ τούτου ὁ Χρηστάκης ὅτι θὰ τὸν ἀποκόψῃ· ὁ ὄνυξ θὰ συμπαρασύρῃ τὸν δάκτυλον, καὶ εἰς τὴν ἐνέργειαν τριῶν καὶ μόνον δακτύλων εἶναι γνωστὸν ὅτι οὐδὲν κλεῖθρον ἀντέχει.

* * *

Μία δυσκολία ἐνεφανίζετο πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἀπῃτεῖτο ἐπὶ τῆς πέτρας ἥτις ὀνομάζεται καρδία Καραπάνου νὰ βλαστήσουν αἰσθήματα ἔρωτος. Ὁ ἥρως μας ὑπερενίκησε καὶ τὴν δυσχέρειαν ταύτην, ἔφαγε ὀλίγον χῶμα, ἔπιεν ὀλίγον ὄξος, ἔκαμε ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας ὅσας συνήθως κάμνουν ἐγκυμονοῦσαι γυναῖκες, κατώρθωσε νὰ ἐπιτείνῃ τὴν φυσικήν του ὠχρότητα καὶ ἀφήσας πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν ἐπηγγέλλετο τὸν ἐρωτευμένον. Κατ' ἀρχὰς τὸ νέον ἐμπόριον δὲν ἠδοκίμει, τὰ *κεσάτια* ἦσαν πολλὰ, ἀλλ' ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ἐμπόρου περισσοτέρα καὶ τὸ ἐμπόρευμα ἐπὶ τέλους εὗρε τὴν κατανάλωσίν του.

Ὁ Καραπάνος μνηστεύεται τὴν θυγατέρα τοῦ Χρηστάκη.

Ἐδῶ παρεμβάλλεται μικρὰ παρένθεσις ἥτις ἂν καὶ φέρῃ ὀλίγον οἰκογενειακὸν χαρακτῆρα, οὐχ' ἧττον εἶναι ἀπαραίτητος πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ὅλης εἰκόνος.

Πᾶς ἄλλος εἰς τὴν θέσιν τοῦ Καραπάνου, θὰ ἐνόμιζεν ἑαυτὸν εὐτυχῆ εἰς τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρὸς ὅπως ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρα τόσῳ ἀξιολατρεύτου θυγατρός. Ἀλλ' ὁ Καραπάνος εἶχε ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν γυποειδῆ φύσιν του· ἐνόμιζεν ὅτι πρέπει νὰ σκαλίξῃ, νὰ ἐρευνήσῃ, νὰ μάθῃ, καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ἀσφαλισθῇ. Γαμβρός! λέξις πλήρης φίλτρου καὶ μαγείας, ἀλλὰ χρειάζεται μία ἀναλογία. Ὁ Καραπάνος, ὅστις εἶχε σπουδάσει καλὰ τὴν ἄλγεβραν, μετὰ τὸ αἴσιον γεγονὸς τῆς μνηστείας ἐβασανίζετο καθ' ὕπνους καὶ καθ' ἡμέραν ζητῶν μίαν ἐξίσωσιν. Γαμβρὸς ἴσον=; ἠρώτα καθ' ἑαυτὸν ὅτε εἰσήρχετο τὴν αὐλὴν τοῦ κυρίου του· καὶ παραδόξως πως οὐδεὶς τῷ ἀπήντα. Ὅτε μίαν ἡμέραν ἀδυνατήσας νὰ συγκρατῇ ἐντὸς τῶν ὀδόντων του τὴν μονομανίαν αὐτὴν, ὡς ὁ κύων τὸ μανδήλιον τοῦ δεσπότου αὐτοῦ, ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ γραφείου τοῦ Χρηστάκη, ὅτε οὗτος εἶχε τὴν κεφαλήν του χωμένην ἐντὸς ἑνὸς τῶν σιδηρῶν ταμείων καὶ ἀνεμέτρει κάμποσους κρυφοὺς θησαυροὺς καὶ μετ' ἐξάψεως πελάτου φρενοκομείου, ἀλλὰ

καὶ μετὰ προσποιητῆς καὶ μόλις συγκρατουμένης κολακείας, τὸν ἐρωτᾷ: Γαμβρὸς, πάτερ μου, ἴσον πόσα;

Ὁ δυστυχὴς ἐνόμιζεν ὅτι τότε μόνον θὰ συμπληρωθῇ ἡ εὐτυχία του, τότε μόνον θὰ παύσῃ νὰ τὸν περιχέῃ ὁ κρύος τῆς ἀγωνίας ἱδρώς, ὅταν τῷ ἐπιστάξουν ὡς σταγόνας ἀπὸ ἀνθόνερο τὰς μαγικὰς λέξεις: λαμβάνεις ὡς προῖκα τόσας χιλιάδας λίρας.

Ὁ ἐπίτιμος πενθερός του τῷ ἀπαντᾷ: Γαμβρὸς ἴσον... ἔξ' ἀπὸ τὴν πόρτα.

* * *

Δὲν σώζεται ἡ ῥεδιγκότα τὴν ὁποίαν ἔφερε τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ κ. Καραπάνος, ἄλλως ὡς ἡ μελάνη ἣν ὁ Λούθηρος ἐξεσφενδόνισε κατὰ τοῦ διαβόλου τὸν ὁποῖον ἔβλεπεν ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ δωματίου του, θὰ ἐσώζετο ἡ φρικτὴ εἰκὼν ἑνὸς πενθερικοῦ πέλματος, ἐν ἀγανακτήσει ἀποτυπωθέντος ἐπὶ μιᾶς τῶν ποδιῶν τῆς καραπανικῆς ῥεδιγκότας, ἵνα μείνῃ εἶδός τι memeento mori διὰ πάντα ὑποψήφιον γαμβρὸν ζητοῦντα παρὰ τοῦ πενθεροῦ του τὴν λύσιν ἀλγεβρικῆς ἐξισώσεως.

* * *

Τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ διὰ τὸν Καραπάνον ὁ ὁρίζων ἐσκοτίσθη, ἡ γῆ ἐσχίσθη εἰς δύο καὶ πολλοὶ νεκροὶ ἐκ τοῦ κοιμητηρίου ἐξῆλθον νὰ τὸν καταπίωσιν ὡς ἄνθρωπον ἰδικόν των πλέον· ἀλλ' αὐτὸς τοὺς εἶπε:

— Σταθῆτε, ὑπάρχει ἀκόμη μία ἐλπίς: ὁ ἔρως ὃν κατώρθωσα νὰ ἐμφυσήσω. Καὶ ἐγέλασε γέλωτα Μεφιστοφιλοῦς ἄγριον, τρέψαντα εἰς φυγὴν καὶ αὐτοὺς τοὺς νεκρούς.

Ὅλα τὰ μέσα, νόμιμα καὶ μὴ, Χριστιανοὶ, Τοῦρκοι, πασσάδες, πατριάρχαι, μετάνοιαι, τοῦμπαι, χεροφιλήματα, ἀστεῖα, ἱκεσίαι, ἀναφοραὶ, συγγνῶμαι, ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν ἵνα μαλαχθῇ ἡ καρδία τοῦ Χρηστάκη. Οὗτος ἐφοβήθη ἐὰν ἀπληστίαν τοῦ νεανίου· καὶ καθὸ προληπτικὸς ἐνόμιζεν ὅτι ἐὰν τὸν συγχωρήσῃ θὰ εἰσαγάγῃ λύκον εἰς τὰ ἄκακα ἀρνία τῆς περιουσίας του.

Ἀλλ' ὁ ἔρως, «ἀνίκητος μάχαν» κατὰ Σοφοκλῆν, ἐὰν ὄχι κατ' Εὐριπίδην ἢ καὶ κατ' Αἰσχύλον, ἐπέσταξεν εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ Χρηστάκη τὰς μυστηριώδεις, μαγικὰς σταγόνας του ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι εἰς τὰ δράματα τοῦ Σαίξπηρ κάμνουν μίαν Βασίλισσαν ν' ἀγαπήσῃ μίαν ὄνου κεφαλὴν καὶ μίαν πρώτην τοῦ ἔτους ἡ πατρικὴ καρδία νικᾷ τὴν τραπεζιτικὴν καὶ εἰς τὴν κόρην του ὁ Χρηστάκης προσφέρει δῶρον τῆς πρωτοχρονιᾶς—τὸν Καραπάνον.

* * *

Ἐγκαθιδρυθεὶς ὁ Καραπάνος ἐν μέσῳ τοῦ πλούτου τοῦ πενθεροῦ του ὡς ὁ Σατανᾶς τοῦ Μίλτωνος ἐπὶ τῶν πνευμάτων τοῦ κάτω κόσμου, ἀπεξεδύθη τὸν ἄνθρωπον, τὸν Ἕλληνα, τὸν γαμβρὸν, τὸν χριστιανὸν καὶ ἐφάνη ἡ σκελετώδης μορφὴ Ἑβραίου ἀνθρώπου τῆς Μπόρσας. Ἐσκέφθη πῶς εἶναι δυνατὸν τὰ ξένα χρήματα τὰ ὁποῖα εἶναι τόσῳ ἐπικίνδυνον νὰ τὰ διάσῃ νὰ ἔλθουν εἰς τὸ θυλάκιόν του νὰ τὰ κάμῃ νὰ ἔλθουν μόνα των ἥσυχα ἥσυχα, πρόθυμα μάλιστα ὅτι ἐγκαθίστανται εἰς τὴν ὑπερήφανον καραπανικὴν τσέπην. Τοῦτο θὰ εἴπῃτε ὀνομάζεται κλοπὴ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν. Ἀκριβῶς περὶ κλοπῆς ἐπρόκειτο, ἀλλὰ κλοπὴ ἥτις θὰ ἔφερε τὴν προσωπίδα τῆς χρηματιστικῆς πράξεως καὶ συγχρόνως δὲν θὰ παρέδιδε χειροδέσμιον τὸν αὐτουργόν της εἰς χεῖρας τοῦ Μεγάλου Ζαπτιὲ τῆς Πόλης.

* * *

Δύο εἶναι αἱ μεγάλαι χρηματιστικαὶ ἐπιχειρήσεις εἰς ἃς ὁ ἥρως μας ἀνέπτυξεν ὅλην τὴν ἀπληστίαν τοῦ ἀτόμου του, τὴν ἐπιτηδειότητα Ἑβραίου τῆς Βιέννης, τὴν ἀσυνειδησίαν κακούργου καὶ τὴν ταχυδακτυλουργικὴν τέχνην τοῦ ἱππότου Καζενέβ.

Α'. Ἡ ἵδρυσις τῆς αὐστροτουρκικῆς τραπέζης.

Β'. Ἡ ἵδρυσις τῶν ἱπποσιδηροδρόμων τῆς πόλεως.

Τῆς πρώτης αἱ μετοχαὶ ἐνῷ ἦσαν πρὸς 8 λίρας τὰς ἐξέδωκε πρὸς δώδεκα, ἀπαράλλακτα ὅπως θὰ κάμῃ τώρα μὲ τὰ μάρμαρα τῆς Πάρου, ὑπισχνούμενος εἰς τοὺς Βοϊδοπολίτας Τούρκους καὶ Χριστιανοὺς ἀμύθητα κέρδη. Ἐκέρδισεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, τοῦ πενθεροῦ του Χρηστάκη καὶ τῶν ἐν Βιέννῃ Ἑβραίων συντρόφων του, ἑκατομμύρια ἐκ τῆς διαφορᾶς αὐτῆς καὶ μετὰ πέντε μῆνας ὅλον τὸ ἰκρίωμα τῆς αὐστροτουρκικῆς τραπέζης διελύθη, μεταβληθὲν εἰς ἀληθὲς ἰκρίωμα τῶν μετόχων. Ἂν δὲν μᾶς ἀπατᾷ ἡ μνήμη, αἱ δωδεκάλιροι μετοχαὶ οὔτε πρὸς μίαν λίραν δὲν ἐπωλοῦντο.

Ἡ δευτέρα ἐπιχείρησις ὑπάρχει ἀκόμα, παντὸς εἰς Κωνσταντινούπολιν ταξιδεύοντος ἀκούοντος ἐν ταῖς λεωφόροις τὴν μονότονον, ὡς τὸ κέρας τοῦ δόν Σίλβα ἐν τῷ *Ἐρνάνῃ*, φωνὴν σάλπιγγος ἣν ἀκολουθεῖ ῥυπαρά τις ἱπποσιδηροδρομικὴ ἅμαξα, κατάφορτος ἀνθρώπων καὶ χαμάληδων· ἀλλὰ πῶς; αἱ μετοχαὶ τῆς Ἑταιρίας αὐτῆς ἀφοῦ ὑπερετιμήθησαν εἰς τὰς 22 λίρας ἑκάστη, ποσὸν εἰς ὃ ἐπώλησε δεκάδας χιλιάδων μετοχῶν ἰδικῶν του ὁ Καραπάνος τὰς ὁποίας εἶχεν ἀγοράσει μόλις πρὸς ὀκτὼ λίρας, ἐπενεγκὼν αὐτὸς τὴν ἔκπτωσίν των, τιμῶνται τώρα μόνον πρὸς 2 1]2. Ἐν τῇ περιστάσει αὐτῇ αἱ προλήψεις τοῦ Χρηστάκη ἐπραγματοποιήθησαν· ὁ γαμβρὸς ἠπάτησε τὸν πενθερόν· διότι ὁ γαμβρὸς εἶχε μεταβῇ εἰς Βιέννην, ὅπου τὸν εἶχομεν συναντήσει καὶ ἡμεῖς, προσλαβόντα ἀληθῆ ὄψιν Ἑβραίου καὶ μυηθέντα ὅλοι τὴν τέχνην τῶν μεγάλων Βαγκαπόντιδων τῶν εὐρωπαϊκῶν χρηματιστηρίων, τῶν Περεῖρ, τῶν Φιλιππάρ καὶ τῶν Ἐρλάγγεν. Ἐκεῖθεν ἐπανελθὼν ἔβαλεν εἰς ἐνέργειαν, ὡς μαθητὴς λέγων τὸ ἀλφάβητον τὸ ὁποῖον τῷ ὑπαγορεύει ὁ διδάσκαλός του, ὅλα τὰ τεχνάσματα τῆς φοβερᾶς λῃστρικῆς σχολῆς ἥτις τὸ 1873 ἠπείλησε νὰ πνίξῃ εἰς τὸν Δούναβιν ὅλην τὴν ὡραίαν Βιέννην, ἔσπευσε ν' ἀγοράσῃ κρυφὰ ἀπὸ τὸν πενθερόν του χιλιάδας μετοχῶν εἰς ἔκπτωσιν, ἔπεισε αὐτὸν καὶ τὸ Συμβούλιον νὰ ἐκδώσουν νέας μετοχὰς πρὸς κατωτέραν τιμὴν, εἰς ἃς νὰ ἔχωσι δικαίωμα προτεραιότητος οἱ παλαιοὶ μέτοχοι, ἔφερον οὕτω τερατώδη ὑψωμὸν, ἐπώλησεν ἀμέσως τὰς ἰδικάς του, ἔφερεν οὕτω τερατώδη ξεπεσμὸν καὶ κατέστρεψε μειδιῶν ὁλόκληρον κόσμον ἀρχίσας ἀπὸ τοῦ πενθεροῦ του Χρηστάκη καὶ τελειώσας εἰς τὴν τελευταίαν χανούμισσαν ἥτις ἐπώλησεν ὅλα τὰ χαλκώματα τοῦ σπητιοῦ καὶ τὰ βραχιά της ἀκόμα διὰ ν' ἀγοράσῃ μίαν μετοχήν.

* * *

Μὲ τὰ κερδισθέντα χρήματα ἠγόρασε τὰ κτήματα τῆς Ἄρτας καὶ εἰς τὰ κτήματα ἐκεῖνα δημιουργηθέντα ἀπὸ τὰ δάκρυα χηρῶν καὶ ὀρφανῶν, τὴν καταστροφὴν οἰκογενειαρχῶν, τὴν αὐτοκτονίαν πολλῶν νέων, τὰς προῖκας τόσων κορῶν συνιστᾶται τῇ Α. Μ. τῷ Βασιλεῖ ὑπὸ τοῦ κ. Φιλήμονος νὰ μεταβῇ ὅπως φιλοξενηθῇ ἐν αὐτοῖς.

Ἀτιμωτέραν φιλοξενίαν δὲν ἔλαβε καὶ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Δούνκαν φιλοξενηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μάκβεθ ἐν τῷ μεγάρῳ ἐκείνῳ ἔνθα ἐκλώθετο ὁ θάνατος αὐτοῦ καὶ τῶν τέκνων του.

Καλεβάν.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

—

4 Ἰουλίου 1881.

Ἡ ἀναίμακτος τῶν νέων ἐπαρχιῶν κατάληψις ἐκτελεῖται αἰσίως. Κήρυκες δὲ διάτοροι τῆς εὐαρέστου ταύτης ἀγγελίας εἶνε αἱ ἐν Ἄρτᾳ πανηγύρεις καὶ οἱ 100 κερκυραῖοι, οἵτινες εἰς τὰς δύο μουσικὰς τῶν ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ μεσαιωνικοῦ Δεσποτάτου ἑλληνικῶν ταγμάτων προσέθηκαν τὴν φιλαρμονικήν των. Τὴν ἔκτακτον ταύτην τῶν φιλειρηνικῶν αἰσθημάτων διάχυσιν φοβηθεῖσα καὶ ἡ ἐπὶ τῆς καταλήψεως εὐρωπαϊκὴ ἐπιτροπὴ ἀνέβαλεν ἐπὶ 40 ἡμέρας τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς της παρέχουσα καιρὸν εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν νὰ κάμῃ ἀρκετὴν χύσιν διὰ τὴν Ἄρταν καὶ ἐπακολουθήσῃ οὕτω μετριωτέρα ἡ χαρὰ διὰ τὴν Καρδίτσαν, τὴν Λάρισσαν καὶ τὸν Βῶλον. Οὕτω διελύθησαν ὥσπερ καπνὸς καὶ τὰ τελευταῖα ὄνειρα τῶν τελευταίων πολεμικῶν, οἵτινες ἀνέμενον μάχας καὶ αἵματα ἀπὸ τὴν σύγκρουσίν τῆς φαναριωτικῆς λεπτότητος τοῦ στρατηγοῦ Σούτσου πρὸς τὴν χονδρὴν φανατικότητα τοῦ στρατηγοῦ Χατζῆ Ἐμίν. Εὐτυχῶς ὁ Χατζῆ Ἐμὶν πασσᾶς ἐφάνη φαναριώτης ὅσον καὶ ὁ στρατηγὸς Σούτσος καὶ πρῶτος ἐπεσκέφθη τὴν ἑλληνικὴν Ἄρταν. Ὁ στρατηγὸς Σούτσος ἀνταπέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν, διέταξε δὲ τὴν μουσικὴν νὰ παιανίζῃ ἀδιακόπως πρὸς διασκέδασιν τῶν εἰρηνοφίλων κατοίκων τῶν δύο ὁμόρων κρατῶν.

Τί ὡραῖον θέαμα μᾶς παρεσκεύαζες, ὦ θεία πρόνοια! Μακάριοι οἱ ἰδόντες, μακαριώτεροι οἱ φανταζόμενοι αὐτό. Νὰ βλέπῃς νὰ συνομιλῶσι φιλοφρονέστατα δύο στρατηγοὶ οἱ ὁποῖοι πρὸ μικροῦ ἔμελλον νὰ πετσοκοπηθῶσι! Νὰ βλέπῃς νὰ διασκεδάζωσι μὲ μουσικὰς δύο στρατοὶ οἱ ὁποῖοι πρὸ μικροῦ ἔτριζον τὰ 'δόντια!

* * *

Οὔτε μετὰ τὴν ἐνδοξοτέραν μάχην ἀπενεμήθησαν εἰς τὸν νικητὴν στρατὸν τόσα θερμὰ ἐγκώμια, ὅσα ἐπεδαψίλευσαν εἰς τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν οἱ ἐξ Ἄρτας ἀνταποκριταὶ καὶ αἱ ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες μετὰ τὴν κατάληψιν τοῦ πρώτου τμήματος. Κατανίκησις ἀνυπερβλήτων πόνων. Ὑπερνίκησις ἀναποφεύκτων μόχθων. Ὑπερκατανίκησις σπουδαίων κωλυμάτων κατὰ τὴν πορείαν. Κατασκευὴ ὁδῶν. Περιστροφικὴ γέφυρα ἐν Λευκάδι. Ἀνώρυξις φρεάτων. Παράστημα εὐγενές. Εὐπρεπὴς περιβολή. Πειθαρχία. Ὦ; νὰ μὴ εἶχον πεποίθησιν οἱ ξιππασμένοι, ὅτι ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς οὐδέποτε ἐστερήθη τῶν εὐγενῶν τούτων προτερημάτων, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸν ἐξαιρετικὸν χαρακτῆρά του.

Φαντασθῆτε ἤδη πόσοι στέφανοι λόγων θὰ περιεκόσμουν τὸν ἑλληνικὸν στρατόν, ἂν πρῶτος ὅρος τῆς καταλήψεως δὲν ἦτο τὸ ἀναίμακτον, ἂν ἐπετρέπετο, ἀφοῦ ἐξύμνησαν ὅλα τὰ συστατικὰ τοῦ ἕλληνος στρατιώτου, νὰ ἐξυμνήσωσι καὶ τὸ αἷμά του.

* * *

Βεβαίως τώρα μετανοεῖ ὁ κ. Κουμουνδοῦρος μὲ ὅλην τὴν εὐφυΐαν του. Μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Ἄρτας ἐμάθομεν τὰ προτερήματα τοῦ στρατοῦ μας καὶ κλαίομεν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς νεωτέρας Κυανῆς πρέπει νὰ πενθηφορήσωμεν. Ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ μὴ κηρύξωμεν τὸν πόλεμον, ὅτε ὁ κ. Κουμουνδοῦρος ἔτριζε τὰ δόντια, ἀφοῦ αἱ δυνάμεις κρυφὰ ἐσκέπτοντο περὶ ἠθικῆς καὶ ἀνηθίκου ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἐπεμβάσεως; Εἶχον ἀπόφασιν, ἀναγνώστριαί μου, νὰ γείνῃ ὁ πόλεμος κατὰ ξηρὰν μόνον. Δὲν θ' ἄφιναν τὸν τουρκικὸν στόλον νὰ κανονοβολήσῃ Πειραιᾶ καὶ λοιπὰς πόλεις, δὲν θάφινον νὰ πολιορκηθῶσιν αἱ Ἀθῆναι. Προσέτι, ἄκουσε, ἀναγνώστριά μου, ὡραία μου ἀναγνώστρια, εἶχον ἀπόφασιν νὰ μετακομίσωσι διὰ τῶν πλοίων των 30,000 ἀνδρείους Ἕλληνας εἰς τὸν Ἑλλήσποντον!..

Ἐδῶ κ. πρωθυπουργὲ τὴν ἔπαθες. Σὲ παρέσυρεν ἡ ἀπατηλὴ τοῦ Ῥάδοβιτς γλῶσσα. Ἐδῶ κ. Μπούμπουλη τὴν ἔπαθες. Ἀφοῦ ἦτο ἀποφασισμένον νὰ μὴ γείνῃ πόλεμος κατὰ θάλασσαν, σὺ μᾶς κουβαλοῦσες ἀτμακάτους καὶ τορπιλλοφόρους. Ἂς πᾶνε τώρα νὰ ψαρεύουν εἰς τὸν Παγασητικὸν καὶ τὸν Ἀμβρακικόν. Καὶ ἂν τὴν πάθαινες σὺ μόνον δὲν μᾶς ἐπείραζε τόσον. Ἀλλὰ ἔκαμες νὰ τὴν πάθῃ καὶ τὸ ταμεῖόν μας.

Κρῖμα εἰς τὴν εὐφυΐαν σας!

* * *

Ἀλλὰ τὸν καύσωνα, ὃν γεννᾷ ἡ ἀνάγνωσις τῆς Κυανῆς, μετριάζει ἡ ἐπὶ τὸ δροσερώτερον μεταβολὴ τοῦ καιροῦ μετὰ τὸ κυνικὸν διήμερον ἐκεῖνο καῦμα.

Τί μελτεμάκι! Ἔρχεται δροσερὸν δροσερὸν ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν καὶ μᾶς λέγει ὅτι ἔλαβον τὸν ἀνώτερον Ταξιάρχην ὁ κ. Κουντουριώτης καὶ ὁ στρατηγὸς Σούτσος διὰ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεις των. Πολὺ καλά. Ἀλλὰ μὴ ἀδικῆτε, κύριοι, καὶ τὸν Χατζῆ-Ἐμὶν-πασά. Τάχα αὐτὸς ὀλιγώτερον συνετέλεσεν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Ἑλλάδος; Ἀφοῦ, ὡς φαίνεται, ἀπεφασίσθη νὰ δημιουργηθῇ τάξις ἀγωνιστῶν τοῦ 81, λάβετε ὑπ' ὄψιν καὶ τὸν Χατζῆ-Ἐμὶν, διότι ἂν π. χ. τοῦ ἤρχετο μία τρέλλα κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν τῆς καταλήψεως, ἠδύνατο νὰ ματαιώσῃ τὰ σχέδια δεκαπέντε χιλιάδων Βίσμαρκ καὶ ἑνὸς Κουμουνδούρου.

Τί μελτεμάκι! Περνᾷ καὶ ἀπὸ τὴν Ναύπακτον καὶ μᾶς φέρει μίαν δεινὴν συμβουλὴν τοῦ ἀρχαίου πολιτικοῦ Ε. Πλαστήρα: «Τῷ Συλλόγῳ τοῦ *Ἐθνικοῦ Συνασπισμοῦ* διὰ τῆς *Νέας Ἑλλάδος*. Σύλλογος καὶ κοινοβουλευτικὴ ἀντιπολίτευσις». Κρύψον, ἥλιε Τρικούπη, τὰς φαεινὰς ἀκτῖνάς σου. Κάλυψον τὸ πρόσωπόν σου, ἀρχηγὲ τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Μὲ ὅλην τὴν ἄγνοιαν τῆς ἀγγλικῆς ὁ ἐγχώριος Πλαστήρας δίδει μάθημα εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν: «Ἡ κοινοβουλευτικὴ ἀντιπολίτευσις, λέγει, εἶνε *δύναμις θετική*, δρῶσα διαρκῶς ἐπὶ τῆς πολιτείας καὶ κατέναντι τῆς κυβερνώσης συμπολιτεύσεως. Εἶνε πλάνη οἰκτρὰ τὸ πιστεύειν, ὅτι ἡ ἀντιπολίτευσις εἶνε ἠναγκασμένη νὰ χαίνῃ εἰς τὰς ἀτασθαλίας τῆς κυβερνήσεως ἀναμένουσα νὰ ἐξασκήσῃ τὰ δικαιώματά της ἐντὸς ἑνὸς κτιρίου.»

Γειά σου, φουστανελᾶ Πλαστῆρα! Ἐσὺ θὰ γείνῃς μιὰ φορὰ ἀρχηγὸς τῆς κοινοβουλευτικῆς ἀντιπολιτεύσεως.

* * *

Καὶ τώρα ποῦ μὲ ὁδηγεῖς, δροσερόν μου μελτεμάκι; Εἰς τὰ Ὀλύμπια! Εἰς τὰ Ὀλύμπια. Ἐκεῖ ὁ κόσμος, ἐκεῖ ἡ ζωή, ἐκεῖ ἡ χαρά. Γελᾶτε, τρυφᾶτε μὲ τοῦ καιροῦ τὰ δῶρα, ἐνόσῳ ἐξακολουθεῖ ἡ ἀναίμακτος κατάληψις. Διότι δὲν γνωρίζομεν τί τέξεται ἡ ἐπιοῦσα. Μία τρέλλα, ὡς εἴπομεν, ἔρχεται εἰς τὸν Χατζῆ Ἐμὶν καὶ μᾶς χαλνᾷ ὅλα τὰ σχέδια. Γελᾶτε, τρυφᾶτε. Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας κ. Φὸρδ σᾶς βλέπει ἀοράτως καὶ γράφει πρὸς τὸν ἐξοχώτατον Γράμβιλ: «Εἶχε δίκαιον ὁ κ. Κόρβετ νὰ σᾶς γράφῃ, ὅτι ὁ κ. Κουμουνδοῦρος συνεκάλει τὴν ἐφεδρείαν διὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν πλειοψηφίαν. Ὁ κ. Κουμουνδοῦρος εἶνε ὁ εὐφυέστερος τῶν πολιτικῶν. Ἐλᾶτε, ἐξοχώτατε, εἰς τὰ Ὀλύμπια, νὰ ἴδητε τὸν φιλοπόλεμον λαὸν τῶν Ἀθηνῶν πῶς διασκεδάζει, μὴ φροντίζων παντάπασι περὶ πολιτικῶν καὶ πολιτικῆς. Θὰ μὲ εἴπητε ἴσως. «Ἀλλὰ ὁ κ. Τρικούπης ὁ κραυγάζων ὑπὲρ τῆς ταχείας συγκλήσεως τῆς βουλῆς δὲν γνωρίζει μὲ τί λαὸν ἔχει νὰ κάμῃ;» Καὶ οἱ δύο, ἐξοχώτατε, γνωρίζουν πολὺ καλὰ τὸν λαόν. Ἀλλ' ὁ μὲν ἐκάλει τὴν ἐφεδρείαν διὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν κυβερνητικὴν πλειοψηφίαν, ὁ δὲ κραυγάζει ὑπὲρ τῆς βουλῆς καὶ τῶν δικαιωμάτων της διὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀντικυβερνητικὴν πλειοψηφίαν.»

* * *

Καὶ τώρα μοῦ ἔρχονται αἰμοχαρεῖς σκέψεις.

Ἤθελα νὰ παρῆγεν ἔξαψιν εἰς τὸν Χατζῆ-Ἐμὶν ὁ καύσων τοῦ Ἰουλίου καὶ νὰ εἰσήρχετο οὗτος εἰς τὸ Κράτος καὶ νὰ ἤρχετο εἰς τὰ Ὀλύμπια καὶ νὰ ἐθέριζε νὰ ἐθέριζεν ὅλους τοὺς ἄρρενας, ἐκτὸς ἐμοῦ, κύριε λαέ, ἐκτὸς ἐμοῦ, ὁ ὁποῖος ἤμουν ἐξ ἀρχῆς κατὰ τοῦ πολέμου. Τότε, τί χαρά, θὰ ἔμενα μόνος καὶ θὰ ἐπλησίαζα ἀφόβως τὴν πολυπόθητον τράπεζαν περὶ ἣν συγκροτεῖται *ἀπογεματιανὴ* φαιδρὰ, ὡς ἡ δροσιὰ τῆς νυκτὸς, χαρίεσσα ὡς τὸ θέαμα τοῦ σελληνοφεγγοῦς ὁρίζοντος τῆς Ἀττικῆς. Τί γέλοια, τί εὐφυΐαι, καὶ τί κρυφομιλήματα περὶ τὴν τράπεζαν ἐκείνην. Ἀλλὰ τὰ κρυφομιλήματά σας ἡ *Σφίγξ*, ἡ μυστηριώδης *Σφίγξ*, τὰ ἤκουσεν, ὦ φαιδρὰ ὀμήγυρις. Ἐγελούσατε κρυφὰ δι' ἕνα κύριον, ὅστις νύχτα-μεσάνυχτα ἐνεφανίσθη προχθὲς εἰς τὰ Ὀλύμπια μὲ τὴν καλοκαιρινὴν ὀμπρέλλαν του.

* * *

Κύριε Τσόχα! Δὲν μὲ παίρνεις γαρσόνιον εἰς τὸ καφενεῖόν σου;

Σφίγξ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΧΑΤΖΗ ΓΙΟΡΔΑΝΗ

—

Κύριε «**Μὴ Χάνεσαι**»,

Ἱερουσαλὴμ τοῦ Ἰουνίου, τοῦ ὀγδοήντα ἕνα.

Εἶμαι ἑκαντηλαναύτης, κριστιανὸ ὀρτόντοξο ἄνθρωπο εἶμαι, Πατριάρκη ὑπὸ μπροστασία του ἔκει βοήτειά σας! Ἐφτωήχη μου ντζαβάζω, ἐψαλτῆρί μου ντζαβάζω, ἁμαρτωλῶν σωτηρία ντζαβάζω, ἀρτὶκ ἠλληνικαῖς φημερίντες ντζαβάζω, ἐστὲ πατριώτης εἶμαι...

Τζάνουμ κύριε *ἰμὴ Κάνεσαι*, τί εἶναι αὐτὰ πράματα ποῦ φημερίντες γκράφουνε; Ἀλήτειαις εἶναι; κακά! ψέμματα εἶναι; ψυχρά! ζέρεμ μισαῖς καὶ μισαῖς χωριστήκανε, ἐβρεσολογίαις λένε, καχπέδες μπιτοῦν μπιτοῦν μοιάζουνε ποῦ σὲ καντοῦνι στέκουνται, ἐστὲ καυγὰ ὑρεύουνε, τεψίζικα λέοντας καὶ δείχνοντας!...

Τζάνουμ ἐσεῖς τρησκεία ντὲν ἔκετε, κριστὸ ντὲν πιστεύετε; ἀϊδασίλη χὶτσ ποτὲς ντὲν πιστεύετε, ἐκκλησίαις ντὲν πᾶτε, λιτανείαις ντὲ κάνετε, τοῦρκοι γινήκατε, ἐβραῖοι εἶσαστε;

Τζάνουμ σκολεῖα ντὲν ἐμποιήσατε, Κοραῆ ντὲν ντιαβάζετε, Οἰκονόμο Φαρμακίντη ντὲν ξέρετε, ἠτικὴ ντὲν σπουδάζετε; Ἐπιστήμια, Πανεπιστήμια, γκυμνάσια, ἀφεντρία, λύκεια, τσιλύκεια μπούτζαρα οὔλα εἶναι!... Ἱστορία ξέρετε; ὄχι! Γκειογραφία ξέρετε; ὄχι! αἱ κούτσουρα εἶσαστε! Φυσικὴ ντὲν ξέρετε, ἀφύσικοι εἶσαστε.... τέκναις ντὲν ξέρετε, λαπατζῆντες εἶσαστε....

Ντιοίκησι σασκὶν σουμπουρλούντικη ἔκετε; Χὶτσ τίποτα!.... Χασνέδες κλεύουνε, τακυντρομεῖα ληστεύουνε, ἐπαρκεῖα καϊμέντες κάνουνε, ἐφορεῖα οἰκόπεντα ἁρπάζουνε, μοναστήρια γντύνουνε, στρατιῶται μαριονέταις κάνανε, πόλεμο τρέμουνε, τζοχάντες βγάλουνε, Ἑλληνικὸ ζήτημα κατὰ διαβόλου ἐπῆκε!...

Τζάνουμ βασιλειὰ χὶτσ ὀλμάσσα ντὲν ἔκετε;

Ντιοίκησι σασκίνικη εἶναι, βουλὴ μουλὴ τζαναμπέτικη εἶναι, λαὸς κοπόγλους εἶναι, ἀρτὶκ βασιλειᾶς τί εἶναι;

Φημερίντα ντικὴ σοῦ ντιάβασα, ἐστὲ βασιλεία *ἀνεύτυνο* γράφεις, τί τὰ πῆ *ἀνεύτυνο*;

Σακὶν βασιλειὰς Πάππας εἶναι;

. . . . . .

Ἐμεῖς Πατριάρκη ἔκουμε, τέατρο ντὲν πάει, τσιφλίκια ντὲν ἔκει, τζουμπούσια ντὲν κάνει, ὑπασπιστὰς ὑπερασπιστὰς ντὲν ἔκει, αὐλαῖς ντὲν ἔκει, ἀχούρια χαμούρια ντὲν ἔκει, ἅμαξαις ἄλογα ντὲν ἔκει (ἐμὲν μία καμήλα γὶα καραβάνι ἔκει) στρατοὺς βαπόρια ντὲν ἔκει, ὅμως οὔλω *εὐτύνη* ἀπάνω του ἔκει!!.. Τεό του λατρεύει, λαό του ἀγκαπάει, πατέρας μας εἶναι....

Ἄνταμ κύριε *ἐμὴ Κάνεσαι*, Χριστὸς *ἀνεύτυνος* ἤτανε;

Βασιλειᾶς καλὸς εἶναι; ἀνεύτυνος χὶτσ ντὲν εἶναι, ἀρτὶκ βασιλειᾶς τεὸς εἶναι, γιὰ λαό του σταυρώνεται...

Γιόξαμ, λαὸς κακὸς εἶναι, ἀντιπρόσωποι ντιπρόσωποι κακοὶ εἶναι, ντιοίκησι κακὰ παγαίνει, βασιλειᾶς ἀνεύτυνος εἶναι, κατὰ διαβόλου οὔλοι τὰ πᾶτε...

Εἶπα καὶ ἐλάλησα ἁμαρντίαν οὐκ ἔχω.

Χατζῆ Γιορδάνης.

ΚΗΠΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

—

Τεργέστη Ἰούνιος.

Καὶ ἐν Τεργέστῃ, ὡς ἐν Ἀθήναις, ὑπάρχει *κῆπος τοῦ λαοῦ*. Ἀλλ' ἐν Τεργέστῃ, ὡς καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς εὐρωπαϊκαῖς πόλεσι, πάντα τὰ ὑπάρχοντα ἔχουσιν ἕνα λόγον, ἕνα σκοπὸν τὸν ὁποῖον ἀνευρίσκεις εὐθὺς εἰς τὸ ὄνομά των. Ἐν Ἀθήναις πολλὰ ἀντικείμενα φέρουσιν ὀνόματα μόνον, ἄνευ οὐδενὸς σκοποῦ, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐννοίας, ἡ Ἀκαδημία ἐπὶ παραδείγματι, ἥτις τὸ πολὺ μελλοντικὴν σημασίαν, ὡς ἡ μουσικὴ τοῦ Βάγνερ δύναται νὰ ἔχῃ, καὶ ἄλλα κατ' εὐφημισμὸν ὀνομάζονται, ἢ ἀπολλῦσιν τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν ἔννοιαν ἐν μόνῃ τῇ ὀνομασίᾳ τῶν περισωζομένην, ὡς ὁ ἡμέτερος *κῆπος τοῦ λαοῦ*. Καὶ ἐν πρώτοις ὁ ἡμέτερος αὐτὸς κῆπος δὲν εἶναι κῆπος, ἀφ' ὅτου μάλιστα αἱ δύω αὐτοῦ πλευραὶ προωρίσθησαν διὰ τὰς *ἀψηλὰς* χρείας τῶν συμπολιτῶν μας, ἀλλὰ δὲν εἶναι κῆπος οὔτε τοῦ λαοῦ, διότι ὁ λαὸς δὲν εὑρίσκει ἐν αὐτῷ οὐδὲν τὸ προκαλοῦν τὴν συνάθροισίν του, πλὴν τῶν δύω οὐρητηρίων ἐν οἷς ὁ Ἕλλην

κατ' ἐξοχὴν ὁμονοεῖ πολλῷ μᾶλλον ἢ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ καὶ ταῖς λοιπαῖς αὐτοῦ συνελεύσεσι.

Ὁ κῆπος τοῦ λαοῦ ἐν Τεργέστῃ εἶναι κῆπος καθ' ὅλην τῆς λέξεως τὴν ἐκδοχὴν, καὶ εἶναι τοῦ λαοῦ, διότι ὁ λαὸς τὸν ἀπολαμβάνει καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν.

Τὴν εἰκοστὴν Ἰουνίου τελεῖται κατ' ἔτος ἐν τῷ κήπῳ τοῦ λαοῦ τῆς Τεργέστης πανήγυρις ὑπὲρ τῆς *φιλοπτώχου ἑταιρίας*. Ἐν Ἀθήναις δὲν ἐνθυμοῦμαι τοιαύτην ἑταιρίαν, ἐνθυμοῦμαι ὅμως *ἐθνικὴν ἄμυναν*, *ἐθνικὸν δεσμὸν*, *Πανελλήνιον* ἀκόμη, κατὰ τὸ γενικώτατον ἑλληνικὸν σύστημα, ἐξ οὗ ἀπολαμβάνουσιν οὐ μόνον οἱ πτωχοὶ, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ λοιποὶ πατριῶται.

Πεντήκοντα μόνον λεπτὰ ἤρκουν διὰ νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸν ἐν λόγῳ κῆπον. Τώρα ἐκ τῶν αἰσθημάτων τῆς καρδίας καὶ τοῦ θυλακίου σου ἐξηρτᾶτο γενναιοτέρα προσφορὰ ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν ἐκείνων ὑπάρξεων, αἵτινες πλὴν τοῦ ξηροῦ ἄρτου, θὰ ἐκόμιζον καὶ ὀλίγον γάλα εἰς τὰ πτωχά των τέκνα.

Ὁ κῆπος τοῦ λαοῦ ἐνταῦθα τετραπλάσιος τοῦ ἰδικοῦ μας, πλὴν τῶν φυσικῶν αὐτοῦ θελγήτρων, κοσμεῖται, ὡς πᾶσα ἐν Εὐρώπῃ φυσικὴ καλλονὴ, καὶ ὑπὸ πολλῶν τῆς τέχνης κατεσκευασμάτων. Μόνον ἐν Ἑλλάδι ἀφίνομεν τὴν φύσιν κυρίαρχον εἰς ὅλα. Καὶ ἐννοῶ, καὶ ἀποθαυμάζω τὴν αὐτοκρατορίαν τῆς φύσεως εἰς τὸν γαλανόν μας οὐρανὸν, εἰς τὸν ἀπέραντον ἡμῶν ὁρίζοντα, εἰς τὰς μαγικὰς ἡμῶν θαλάσσας. Ἀλλ' εἰς τοὺς ποταμοὺς ἄνευ γεφυρῶν, εἰς τὰ χωρία μας ἄνευ ἀτραπῶν, εἰς τὰς ἐπινείους πόλεις μας ἄνευ λιμένων, εἰς τὰς ἀττικάς *μας ἀκόμη νύκτας* ἄνευ φωτὸς ἀρκετοῦ, διὰ νὰ παρασυρώμεθα ὑπὸ τῶν ῥευμάτων, νὰ κατραποιλῶμεν εἰς τὴν *κακὴ σκάλα*, ν' ἀκούωμεν θραυόμενα τὰ κύματα εἰς τὰς ἀποθήκας μας, νὰ ἐπαπειλώμεθα ἀκόμη ἐν μέσαις Ἀθήναις ὑπὸ νυκτοκλεπτῶν, δὲν ἐννοῶ τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως, ἢ μᾶλλον τὸ ἐννοῶ, ἀλλὰ τὸ τρέμω καθὼς τὸν Λύγκον τὸν Τάκον τὸν Γιαταγάνναν—γνήσια ἀλη θῶς τῆς φύσεως τέκνα.

Περὶ τὴν ἐννάτην ἑσπερινὴν ὥραν δεκαπέντε χιλιάδες ἀνθρώπων περιεφέροντο ἐν τῷ πανηγυρίζοντι κήπῳ: καὶ ἦσαν ὅλοι γνωστοὶ, ὅλοι ζωηροὶ, ὅλοι θυμήρεις, διότι εἰς τὴν φαιδρὰν ἐκείνην τελετὴν προσετίθετο καὶ ἡ μεγάλη ἰδέα τοῦ εὐεργετικωτέρου τῶν σκοπῶν, διότι ὁ λαὸς ἐκεῖ, ὁ εὔπορος, συνευθύμει μετὰ τοῦ ἐνδεοῦς ἀδελφοῦ του . . .

Τρεῖς μουσικαὶ κατεῖχον τρεῖς τοποθεσίας τοῦ κήπου: φανοὶ ἄπειροι καὶ πολύχροοι κρεμάμενοι ἀπὸ τῶν κλάδων τῶν δένδρων ἔδιδον τὴν εἰκόνα τεχνητοῦ καταστέρου οὐρανοῦ. Ἄλλοι φανοὶ ἀεριόφωτος ἀνὰ ὀλίγα βήματα συναντώμενοι ἐν εἴδει ἀψίδων, ἐφιλοτεχνήθησαν αὐτὴν ταύτην τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς. Μία τῶν τριῶν μουσικῶν προσκάλει εἰς εὐρὺν καὶ κυκλοτερῆ χῶρον ὀρχηστρικὰ ζεύγη. Χορὸς παίδων ὀλίγῳ μακρότερον ἔψαλλεν ᾄσματα φαιδρά . . . Τὴν ἑσπέραν ἅπας ὁ κῆπος ἐφωτίζετο δι' ἠλεκτρικοῦ φωτὸς· βεγγαλικὰ καὶ πυροτεχνάσματα ἄπειρα ἐκαίοντο· μία κρήνη ἀναβρυτήριος φωτιζομένη ἠλεκτρικῶς διὰ φακῶν διπλοχρόων παρουσίαζεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ περιέργου πλήθους ὅλα τὰ χρώματα καὶ ὅλους τοὺς συνδυασμοὺς τῶν παγωτῶν. Πλὴν ὅλων αὐτῶν ὁ οὐρανὸς ἦν αἴθριος καὶ διαυγής. Προσέφερε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν φαιδρὰν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν πανήγυριν τὰ ἄστρα, τὴν σελήνην καὶ τὸν κομήτην του. Καὶ ἡ γῆ κάτω δὲν ἐφάνη ὀλιγώτερον συμπαθὴς πρὸς τοὺς εὐεργετουμένους· εἶχε τὴν ἀτμοσφαῖράν της ἐλαφρὰν δροσοβόλον καὶ ἥρεμον . . .

Ὁ *κῆπος τοῦ λαοῦ* τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφαίνετο ὅτι ἐώρταζε τὴν μεγίστην τῶν ἑορτῶν του: εἶχε καὶ αὐτὸς τόσῳ φαιδρὰν τὴν ὄψιν, τόσῳ ἁπλοϊκὴν, τόσῳ ἀφελῆ, ὥστε ἐὰν εἶχε φωνὴν, ὑποθέτω, ὅτι θὰ μοὶ ἔλεγε:

— Σήμερον ἑορτάζω τὴν **Λαμπράν** μου! . . .

Dock.

Υ. Γ. Προχθὲς ἀφίκετο ἐνταῦθα ὁ ἀγγλικὸς στόλος· ἐπ' ὀνόματι τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας δίδεται εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς αὐτοῦ γεῦμα εἰς τὸ Μιραμὰρ, ὅπερ ἀνταποδίδεται εἰς τὰς αὐστριακὰς ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ ἰδιοτρόπου ἐδῶ Ἄγγλου Προξένου εἰς τὴν Ὄψινα σήμερον.

Καθέκαστα περὶ τῶν γευμάτων, καὶ ἰδίᾳ τοῦ Μιραμὰρ ἐν προσεχεῖ μου ἀλληλογραφίᾳ.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΟΙΝΩΝ

ΟΙΝΟΙ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

„Οδὸς Σταδίου ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΠΙΛΩΝ ΛΕΥΚΑΔΙΤΟΥ

μετεκομίσθη εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς παλαιᾶς **Ὠραίας Ἑλλάδος** γωνιαίαν οἰκίαν, τὸ πρῴην **Χρηματιστήριον**, ἀντικρὺ τοῦ *Ἐργοστασίου Ἀσπρορρούχων τῶν Ἀδελφῶν Βαρνάβα*, ἐπὶ τῆς διασταυρώσεων τῶν ὁδῶν *Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου*.

ΤΡΕΞΑΤΕ

νὰ παραγγείλητε τοὺς νέους πίλους τοῦ Ἰουλίου.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη, παρὰ τὴν Βουλὴν ὁ κ. **Ἐμμανουὴλ Καμπούρης**, Χῖος ἤνοιξε Κατάστημα **Χιακῶν** προϊόντων καὶ μετεφύτευσεν ἐκεῖ ἐν μικρογραφίᾳ τὴν μυροβόλον πατρίδα του Χῖον, ὅπου ἑπομένως δύναται ν' ἀγοράσῃ κάνεις τὰ ἀρωματικώτατα χιακὰ γλυκὰ, οἷον λεμονάκια, ἄνθη, μαστίχαν, ῥοδοζάχαρη, τὴν οὐσιαστικωτέραν χιακὴν ῥακὴν, ἀγουρόλαδον διὰ σαλάταν, θεσπέσιον δροσερὸν ἀνθόνερον καὶ τόσα ἄλλα πράγματα, ὅλα λάμποντα ἐκ γνησιότητος, ὅλα μυρίζοντα τὴν καταγωγήν των ἐκ τοῦ Χιακοῦ θερμοκηπίου.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

(Ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τοῦ «Μέλλοντος», ὁδὸς Θησέως, ἀρ. 12).